duda stereotüüpseist kujudest ja situatsioonest. Iseseisvuse taotlemisest, kuigi — nagu eelmiseski — mitte küpsusest, kõneleb ka Tammanni teine teos, „ühe armastuse lugu“ „K a s u i s a“. — Raudsepa komöödia kõrval kõik teised eelpool-loendatud teosed vaevalt suudavad meie näitekirjanduse arengut palju täiendada. Muu ülejäänu koosneb aga veel rohkem ühepäevaliblikaist.

R e i s u k i r j e l d i s on majanduslikust kriisist tingitud reisutakistuste tõttu surnud täiesti välja. Hoopis pinnatu on aga meil ilukirjanduse ja teadmisliku kirjanduse vahemail asetsevaist liikidest e s s e e. M e m u a a r i k i r j a n d u s on seevastu siiski teataval määral harrastamist leidnud, ilukirjandusele päris lähedal seisval kujul O. Lutsu poolt, suuremat asjalikkust taotlevalt F. Kulli („Mässumehi ja boheemlasi“, „Esimesi eesti diplomaate“) ja J. S. Paniuse (Semmi) poolt.

T õ l k e k i r j a n d u s e alal on „Looduse“ kaks odavahinnalist sarja „Kroonine romaan“ ja „Tänapäeva romaan“ teinud teistele kirjastustele tõlgete väljaandmise üsna raskeks. Energilisemalt on püüdnud sel alal edasi teotseda „Looduse“ kõrval ainult kirjastus „Valik“, kuna varem tõlkekirjanduse turulesaatmises esikohal olnud Eesti Kirjanduse Selts on tõmbunud peaaegu täielikult tagasi. „Tänapäeva romaani“ seiklus- ja kriminaalromaanide kõrval (ajaviitekirjandust on muide joone all ilmumise järel eri raamatuinagi avaldanud ka mõned ajalehed) leidub „Looduse“ „Kroonises romaanis“ ühtteist väärtuslikkugi, nii J. Romains'ilt, F. Herczeg'ilt, E. Orzeszko'lt, G. Gárdonyi'lt jt. EKS on avaldanud ainult noore ja vaimuka inglise kirjaniku A. Huxley moodsat inglast karikeeriva „Nood koltunud lehed“, „Valik“ taani

Eesti kroonika 1933, lk. 89